

HOTEL DES DOODS

Shortlist (top 10) Hebban / Harland Awards 2020

Charlotte de Winter

Hoofdstuk 1

‘Mantz uikn.’

Finlay Reid draaide zijn hoofd langzaam richting de gedaante die achter hem was komen staan op de parkeerplaats van het Engelse zorghotel.

‘Nu niet,’ zei hij wat kortaf en keek weer voor zich.

Vanuit waar hij stond had hij goed zicht op de zijvleugel van het Victoriaanse gebouw en de hoge ramen die uitkeken over het omliggende park en de bossen daarachter. En op de groep mensen die het gebouw ontvlucht waren.

‘Mantz uikn.’

Finlay zuchtte en keek over zijn schouder. Hij kneep zijn ogen dicht tegen de zon om de gedaante scherper in beeld te krijgen. Hij kon niet zien wie het was. Hij kon zelfs niet zien of het een man of vrouw was.

‘Sorry, maar nu kan het niet.’

‘Mantz uikn!’ reageerde de gedaante met duidelijke frustratie.

Finlay reageerde zelf ook met enige frustratie.

‘Ik heb nu echt even geen tijd voor je. Ik kom straks wel bij je langs!’

Met een ruk draaide hij zijn hoofd weer terug naar wat er zich voor hem afspeelde. De lijkschouwer reed de brancard uit de zijingang en moest tussen de verontruste menigte door naar de lijkwagen zien te komen. Handen werden uitgestrekt naar het lichaam dat in de zwarte lijkzak lag. Alsof een laatste aanraking hun verdriet of angst zou verminderen.

Finlay bestudeerde de gezichten van de aanwezigen en weerhield zich ervan om hun gedachten binnen te dringen. Moordzaken werden niet opgelost door in hoofden van mensen te kijken, maar door ouderwets gedegen politieonderzoek. Dat werkte ook beter in de veroordeling én voor de rechter, dacht hij met lichte ironie.

Hij zag zijn partner, Claire Strong, uit het huis komen en liep op haar af. Met haar blik op de menigte gericht, knikte ze Finlay kort toe.

‘Doodsoorzaak is nog niet bevestigd. Volgens Johnson,’ ze wees naar de lijkschouwer, ‘lijkt het op een natuurlijke dood. Maar dat dacht hij in eerste instantie ook van de twee die hier de afgelopen dagen zijn overleden.’

Ze haalde haar handen even door haar korte bos met donkerbruine krullen en keek hem fronsend aan. ‘Meneer Smith, die hier eergisteren overleed, kreeg palliatieve zorg. Hij was hier al drie weken en het verbaasde iedereen dat hij het nog zo lang volhield. Volgens Johnson leek hij in zijn slaap overleden te zijn. Toen hij Smith hier ophaalde, heeft hij ook geen lijkschouwing op hem gedaan.’

‘Ik neem aan dat hij dat nu alsnog gaat doen?’

‘Ja, hij heeft het rouwcentrum zojuist opdracht gegeven om Smith terug te brengen naar het mortuarium. Mevrouw Dalos, die hij hier gisteren heeft opgehaald, leek ook een natuurlijke dood te zijn gestorven.’

Claire pakte haar mobieltje erbij en swipete tot ze vond wat ze zocht. ‘Dalos, 89 jaar, zwaar dementerend, anderhalve week geleden door haar dochter gebracht voor een korte vakantie.’

Ze keek over haar schouder naar het mooie gebouw en schudde haar hoofd. Ze dacht eerder dat het een korte vakantie voor de dochter zelf was die haar moeder al jarenlang verzorgde. Met een lichte rilling van afschuw keek Claire weer naar het verplegend personeel dat probeerde de gasten van het zorghotel, en zichzelf, gerust te stellen. Het leek ze niet te lukken.

‘Johnson krijgt het nu druk met drie autopsies. En heb jij nog iets nuttigs gedaan terwijl ik binnen in de weer was met de lijkschouwer en het opvragen van werkschema’s van de personeelsleden en gastenlijsten?’

Finlay negeerde de grijns van zijn partner want hij voelde een, inmiddels bekende, tinteling over zijn ruggengraat gaan. Hij draaide zich langzaam om en keek indringend naar het jongetje dat met een volwassen vrouw aan zijn arm moeizaam naar buiten kwam. Zijn moeder?

Het jongetje leek even te aarzelen en keek voorzichtig om zich heen tot zijn blik bij Finlay terecht kwam. Onzekerheid veranderde in een blik van angst en iets van boosheid voordat het knulletje zijn blik afwendde en de vrouw verder naar buiten hielp.

‘Wat...?’

Maar Finlay hield zijn hand op om de vraag van Claire te stoppen. Hij keek peinzend naar het kind en voelde medelijden omhoogkomen. Het was al ingewikkeld genoeg om een vervloekte Kai te zijn als volwassene, maar om zo jong al belast te worden met de gaven en krachten die erbij hoorden, leek hem ongelooflijk moeilijk. Dat samen met de zorg van iemand die zo ernstig ziek was dat ze al op jonge leeftijd, Finlay schatte de vrouw op midden dertig, hulp nodig had bij het lopen.

‘Een Kai?’ vroeg Claire. ‘Die vrouw?’

‘Dat knulletje,’ zei Finlay peinzend en met zijn aandacht nog steeds op de jongen. ‘En hij loopt hier rond met behoorlijk troebele energiespetters, Claire. Dat is een hele boze, hele jonge Kai. Met gaven die hij niet kan beheersen.’

Claire haalde de gastenlijst op uit haar telefoon en scrolde er doorheen. ‘Jax Branson, tien jaar, zoon van Alicia Branson, vierendertig jaar. Moeder lijdt aan MS sinds haar... vierentwintigste. Dan moet ze gediagnosticeerd zijn in hetzelfde jaar als ze Jax kreeg. Over beroerd gesproken.’

‘Staat er iets in over hun thuissituatie? Of waarom ze nu hier zijn?’

Claire scrolde verder. ‘Nee, alleen dat ze hier zijn voor twee weken vakantie. En dat ze hier... vier dagen geleden zijn aangekomen.’

‘Ze moeten allemaal dood. Dood, dood, dood. Ze moeten allemaal dood. Iedereen dood.’

Jax negeerde de stem terwijl hij muisstil door de gangen van het oude gebouw sloop. De trap af, dan naar links en aan het einde naar rechts. Drie deuren aan de linkerkant, twee aan de rechterkant.

Het had hem een dag gekost om de gangen en verdiepingen in het zorghotel te leren kennen. Een dag waarin hij, voor het eerst in jaren, vrij was geweest om te doen wat hij zelf wilde. En hij wilde vooral vrij zijn, vrij om te rennen, vrij om zich te verstoppen, vrij om helemaal niets te doen als hij daar geen zin in had.

Het oude gebouw waarin ze hem en zijn moeder hadden gestopt voor een 'vakantie', had wel iets van het Zweinstein van Harry Potter met zijn torentjes en lange gangen. Hij had al gelezen dat het meer dan honderd jaar geleden was gebouwd als een opvanghuis voor mensen met psychische problemen. Een gekkenhuis dus, dacht hij. En niemand hier leek te zien dat het dat nog steeds was.

Hij was bij zijn moeder gebleven tijdens de rondleiding, had handjes moeten schudden met de andere 'gasten' en was ontsnapt nadat ze zijn moeder en hem naar hun kamer hadden gebracht. Jax was gaan rennen, door de gangen, trappen op en af, linksom, rechtsom, rennend totdat hij tegen die man was aangebotst. Hij had één blik op hem geworpen en geweten dat het er ook eentje was. Zo snel als hij kon was hij langs hem heen gerend, door de voordeur naar buiten en weg van het huis. Hij was blijven rennen tot hij buiten adem was.

Honger en schuldgevoel hadden hem na een tijdje teruggedreven naar het grote huis en zijn moeder. Twee jaar zorgde hij nu voor zijn moeder. Niet dat hij dat aan iemand vertelde, niet aan zijn vrienden, die eraan gewend waren geraakt dat hij na schooltijd niet meer kwam spelen. En zeker niet aan zijn leraar die altijd zo kwaad werd als hij zijn huiswerk niet af had. Alsof hij dáár tijd voor had!

Maar nu had hij twee weken, *twee weken*, helemaal hartstikke vrij! Nu zorgden anderen voor zijn moeder; douchen, aankleden, eten maken, opruimen. Vrij! Hij was vrij! En daar zou hij van gaan genieten, ook al waren hier geen andere kinderen om mee te spelen en liepen er heel veel van die gedaanten rond.

Hij probeerde ze te negeren, die gedaanten. Maar hij wist dat ze iets van hem wilden. Ze spraken tegen hem, sommige kon hij ook nog wel verstaan, maar sommige waren echt héél erg oud.

De nachtverlichting in de gangen gaf net voldoende licht af om te zien waar iemand liep. En eindelijk, *eindelijk*, was het rustig in het huis. Het gebloemde tapijt smoorde grotendeels de voetstappen. Mocht iemand al horen dat er een persoon langsliep dan zouden ze denken dat het iemand van de nachtploeg was.

Geen van de patiënten had reden om 's nachts hun kamer te verlaten. De kamers in dit dure zorghotel waren allemaal voorzien van een eigen badkamer en iedereen had een noodknop voor als ze uit bed waren gevallen of niet meer van het toilet omhoog konden komen. Als het ze lukte om de noodknop te vinden, ging er beneden een alarm af en brandde het rode lampje boven hun deur.

Bij de deur die nu zachtjes werd opengemaakt, brandde het lampje niet. Door de ontstane kier was alleen de gelijkmatige ademhaling van de vrouw in het bed te horen. Het was midden in de nacht en het was *eindelijk* rustig.

Zachtjes gleed de schaduw door de deuropening naar binnen en sloot de deur met een klikje. De vrouw in het bed bleef rustig doorademen. Ze lag op haar rechterzij met haar rug naar de deur. Met voorzichtige bewegingen werd ze op haar rug gedraaid. Ze strekte haar benen moeizaam in een meer comfortabele houding en sliep verder.

De schaduw strekte een hand achter zich en pakte het kussen uit de stoel naast het bed en keek, met het kussen in beide handen, peinzend naar de vrouw in het bed. Ze was zo moe geweest vanavond, had zoveel pijn gehad en had zo haar best gedaan om het niet te tonen.

‘Ze moeten allemaal dood. Dood, dood, dood. Ze moeten allemaal dood. Iedereen dood.’

Deze keer werd de stem niet genegeerd.

Hoofdstuk 2

‘Wist je dat Charles Dickens heeft geprobeerd zijn vrouw hier te laten opsluiten? Hij was haar op een gegeven moment zat en wilde van haar af. Kennelijk was ze te vruchtbaar en kon hij haar en hun tien – tien! – kinderen niet onderhouden.’ Claire grinnikte. ‘Het gekkenhuis als vorm van anticonceptie.’

Finlay liep met grote passen door de hal en keek geamuseerd opzij naar zijn partner. Hij stopte voor de deur van de directiekamer en klopte. Een lange, goedgebouwde man met een volle bos goudbruin haar opende de deur. Finlay hoorde Claire naast hem bijna zuchten van genot bij de aanblik van de directeur van het zorghotel.

‘Rechercheurs? Kom binnen. Ik ben Thomas Pierson.’

En verdomme, dacht Finlay, nóg een Kai. Hij zag dat Pierson hem ook meteen herkende als een Kai en zijn handen achter zijn rug hield om contact te vermijden. Dát riep meteen argwaan op.

Finlay was zelf een paar jaar geleden een Kai geworden. Van de één op de andere dag, op zijn drieëndertigste verjaardag kon hij de Halfweg zien, de doden die halverwege waren naar waar dan ook.

Finlay wist inmiddels dat je onverwachts en compleet onvoorbereid Kai werd, of je nou bakker, rechercheur Moordzaken of beroeps crimineel was. Of een jongetje van tien. En niet iedereen kon daar goed mee omgaan. Van de ene op de andere dag erachter komen dat je doden ziet rondlopen, in iemands hoofd kan kijken en herinneringen en gedachten kunt zien? En zelfs kunt leren om deze te beïnvloeden zodat je de Halfweg kan helpen om door te gaan en deze wereld te verlaten?

Hij zag ze nu overal. Sommige Halfweg kwamen meteen om hulp vragen, anderen leken het eigenlijk wel naar hun zin te hebben. Die liepen in hun nette begrafeniskleren door de stad, of stonden in de supermarkt te kijken naar gehaaste klanten bij een kassa. Sommigen genoten in de bioscoop van de laatste film of probeerden op een bankje in het park de opengeslagen krant van iemand anders mee te lezen.

Deze doden kwamen nog niet op Finlay af. Ze hadden nog geen behoefte aan de hulp of krachten van de Kai, de menselijke helper die hij was geworden.

Praten met een Halfweg kon verdraaid lastig zijn, aangezien ze een deel van hun vermogen tot communiceren tijdelijk waren kwijtgeraakt. Halve woorden, zinnen achterstevoren; waarschijnlijk de reden waarom de Kai de gaven hadden gekregen om in gedachten en herinneringen te komen.

Zijn eerste maanden als Kai had hij ze vermeden en ontweken. Goddank was hij Robyn Ashton tegengekomen. Zij was de ervaren en sterke Kai die hem had geleerd hoe hij kon communiceren met de Halfweg en die hem had getoond hoe hij zich kon beschermen tegen de kwaadwillende onder hun selecte groepje.

Want er waren ook Kai die hun krachten met groot genoegen aanwendden voor eigenbelang. Die er geen enkel probleem mee hadden om gedachten of gedrag van anderen te sturen.

De negatieve energie die van deze Thomas Pierson leek af te spatten, maakte dat Finlay zijn hoofd en gedachten stevig afschermde tegen mogelijk binnendringen.

‘Een meer dan zorgelijke situatie. Meer dan zorgelijk.’ Pierson keek hen om beurten aan.

‘Natuurlijk krijgen we hier regelmatig te maken met gasten die komen te overlijden, dat hoort bij het soort werk en de service die wij hier leveren. Maar drie gasten in drie dagen tijd?’ Hij schudde zijn hoofd alsof hij verbijsterd was. ‘Zorgelijk. Zeer zorgelijk.’

‘U heeft niet gedacht dat er misschien iets anders aan de hand was?’ vroeg Finlay hem. ‘Twee patiënten...’

‘Gasten’, verbeterde Pierson hem.

‘Twee gasten komen te overlijden in twee dagen tijd, allebei midden in de nacht en u twijfelt niet of er iets anders speelt?’

Pierson ging rechtop zitten achter zijn dure bureau en keek afkeurend naar Finlay.

‘Nee, daar was geen enkele aanleiding toe.’ Hij aarzelde even. ‘Pas toen ik vanochtend hoorde dat we afgelopen nacht weer een gast hadden verloren, begon ik te vermoeden dat er misschien toch iets meer speelde. Toen heb ik contact opgenomen met de plaatselijke politie. Het is zeer verontrustend, voor het personeel, maar vooral voor onze gasten, dat er nu rechercheurs van Moordzaken rondlopen.’

‘Ik zou denken dat het verontrustender voor ze is te weten dat er een moordenaar rondloopt.’ Finlay gaf Pierson niet de tijd om te reageren. ‘Kunt u aangeven waar u zelf de afgelopen drie nachten was?’

Claire vermaakte zich prima, ondanks de omstandigheden die hun aanwezigheid hier had gebracht. Ze kon niets meer doen voor de mensen die om het leven waren gebracht, maar het was haar taak en verantwoordelijkheid om zich in te zetten voor het onrecht dat hen was aangedaan. Moord beledigde haar, dat iemand besliste dat iemand anders er niet meer mocht zijn. Ze deed haar best, haar werk, om de nabestaanden enige vorm van gerechtigheid te geven door de moordenaar te vinden en voor het gerecht te brengen.

Ze luisterde naar Finlay die de smakelijke Pierson ondervroeg. Het verbaasde haar dat Finlay zo’n scherpe toon gebruikte, maar ze liet zich leiden door zijn ervaring en instinct en gebruikte de tijd om de beide mannen te bestuderen.

Claire's vorige partner was vorig jaar met pensioen gegaan en ze zat eigenlijk niet te wachten op een nieuwe partner die werd overgeplaatst uit een klein district in Schotland. Maar na één blik op Finlay's koppige kin en die vorsende helgroene ogen was ze akkoord gegaan.

Ze kon nog steeds met plezier en genoegen kijken naar die iets te lange roodbruine haardos boven dat gespierde lijf en luisteren naar die mooie stem met Schotse tongval. Gelukkig bleek er geen enkele seksuele aantrekkingskracht tussen hen te zijn en dat maakte het werk er een stuk makkelijker op. Ze hadden een prettig werkritme gevonden en vulden elkaar inmiddels bijna naadloos aan.

Thomas Pierson leek weggelopen te zijn van een filmset met zijn goudbruine manen en verrassend donkerbruine ogen. Ze vroeg zich af hoeveel een directeur van een zorghotel verdiende, want zijn donkergrijze pak leek handgemaakt en van buitengewone kwaliteit.

Het kwam als een schok toen ze voelde dat iemand haar gedachten probeerde binnen te dringen. Het gebeurde zo subtiel dat, als ze het niet eerder had ervaren, ze het misschien niet eens gevoeld zou hebben. Ze twijfelde slechts een paar seconden en sloot zich toen af.

Pierson sprak door alsof er niets aan de hand was. Maar Finlay raakte even haar arm aan om aan te geven dat hij het gevoeld had.

Tien minuten later stonden ze weer op de gang en hoorden de stevige klik van de deur die achter hen werd gesloten.

'Kom,' sprak Finlay en liep voor haar uit naar buiten. Hij liep met grote passen richting de rand van het park en liet zich zakken op een bankje dat uitkeek over het gebouw en de mooie groene omgeving.

'Eikel,' mopperde hij. 'Meer bezorgd over wat dit kan betekenen voor het aantal boekingen dan voor de veiligheid van zijn patiënten. En jij,' hij draaide zich met een ruk om naar Claire, 'jij zat naar hem te gluren alsof hij een Michelin ster maaltijd was na drie jaar vasten!'

'Eerder alsof hij een verse slagroomtaart was na al dat vasten. Een Michelin ster diner heeft klasse en stijl en dat kan je niet zeggen van Pierson. Die lul probeerde bij mij naar binnen te dringen!'

'Hij was het niet.'

'Wat?'

'Hij was het niet. Je hebt vast gezien dat hij een Kai is, je weet ze te herkennen. Maar hij is te onbeheerst en subtiliteit is niet zijn stijl. Het was iemand anders.'

'Jezus! Probeer je mij nu te vertellen dat het dat knulletje was?'

Finlay keek peinzend naar het gebouw. 'Ik probeer je te vertellen dat dat gebouw meer huisvest dan *gasten* en een moordenaar.' Hij keek opzij naar de vrouw die naast hem op het bankje zat. 'Maar laten we beginnen met het vinden van een moordenaar. Ik geloof niet in toeval en als er 'toevallig' drie mensen achter elkaar komen te overlijden, gaan bij mij alle alarmbellen rinkelen.'

'Je weet dat we pas echt van moord kunnen spreken als Johnson bevestigt dat ze geen natuurlijke dood zijn gestorven?'

'Dat weten we over twee uur, schat ik. En als we geen vooruitgang boeken, zou er vannacht weer iemand het slachtoffer kunnen worden.'

‘We hebben nu al een paar uniformen rondlopen, die zijn er vannacht ook nog.’
‘Het is een groot gebouw, Claire, en de uniformen kunnen niet alles in de gaten houden.’

‘Jammer dat die mooie eikel geen cameratoezicht toestaat. Wat zegt je gevoel over hem?’

‘Behalve dat het een blaaskaak is met veel negatieve energie?’ Hij dacht even na. ‘Hij komt beheerst over, maar dat kost hem moeite. Er zit ruwheid of woede onder. Hij zou zondermeer mijn eerste verdachte zijn, ware het niet dat deze ‘situatie’ hem zijn hotel kan kosten. En hoe moet hij dan voor zijn maatpakken betalen?’

Claire lachte kort en waardierend. ‘Ik denk dat we zijn financiële situatie goed moeten bekijken. Hoeveel verdient een directeur hier eigenlijk en wat zou er gebeuren als het hotel moest sluiten? Krijgt hij een enorme premie mee? Heeft hij schulden?’ Ze pakte haar mobieltje uit haar kontzak en noteerde wat zaken om uit te zoeken.

‘We kunnen ook te maken hebben met een ‘Engel des Doods’,’ sprak Finlay. ‘Eén van de personeelsleden die mensen uit hun lijden denkt te verlossen.’

‘Of een jonge mantelzorger die zijn boosheid afreageert op hulpeloze ouderen.’

‘Claire! Dat knulletje is pas tien!’

‘En jij zei zelf dat hij rondliep met behoorlijk troebele energiespetters. We moeten hem ondervragen, Finlay.’

Hij zuchtte diep. ‘Ja. Maar laten we eerst het personeel ondervragen voordat we de gasten lastigvallen. En ik heb een Halfweg beloofd hem op te zoeken.’

‘Lopen er veel rond hier?’

‘Ik zie er een paar, ja. Sommige zien eruit alsof ze hier al honderd jaar zijn, sommige zijn recenter. Heb jij foto’s van de drie slachtoffers? Als één van hen hier nog is als Halfweg, wil ik dat weten.’

Hoofdstuk 3

Alicia Branson keek bezorgd naar de rechercheurs die waren binnengekomen in de kamer die ze met haar zoon deelde. Ze had het personeel horen praten over de mensen die waren overleden en had vanochtend de rechercheurs zien aankomen.

Wat ze niet had verwacht was dat zij en haar zoon ondervraagd zouden worden. Jax was niet de enige die blij was even te kunnen ontsnappen uit hun huis en situatie. Alice voelde al een paar jaar de knellende banden van de, door haarzelf, opgelegde beperkingen. Beperkingen die haar dwongen om thuis te blijven en om de hulp van haar zoon en burens te verlangen. Knellende banden die steeds strakker gingen zitten, die ze verafschuwde, maar die ze niet zomaar lossen kon maken. Of wel?

‘U wilt met Jax praten over wat er hier gebeurd is? Over de mensen die zijn overleden? Waarom in hemelsnaam?’

Ze probeerde rechtop te gaan zitten in bed, maar leek de kracht niet op te kunnen brengen.

‘Kom maar, Mam. Ik help je wel even.’

Met een gemak dat beide rechercheurs deed vermoeden dat hij dat al talloze malen eerder had gedaan, hielp de jongen zijn moeder rechtop. De zorgzaamheid waarmee hij een extra

kussen achter haar rug stopte, het beddengoed recht trok en een glas water binnen handbereik zette, was ontroerend en hartverscheurend.

Jax vermeed het om Finlay aan te kijken en ging naast zijn moeder op het bed zitten.

‘Mevrouw Branson,’ deze keer nam Claire het woord, ‘we willen u en Jax vragen wat uw indrukken zijn van dit zorghotel en van de mensen die er wonen en werken. U bent hier vier dagen geleden aangekomen en uw indrukken kunnen belangrijk zijn. Daar komt bij,’ ze keek Jax aan die snel wegkeek, ‘dat de verpleging uw zoon ’s nachts naar de keuken ziet gaan.’

Ze wendde zich met een ondeugende glimlach tot de jongen. ‘Je mag hier zoveel eten als je wilt, maar als je midden in de nacht in de koelkast duikt, denk er dan aan dat je de deur daarvan dichtdoet als je klaar bent.’

‘Jax?’ Alicia werd bleek. ‘Ik wist niet dat je dat deed.’

De jongen haalde zijn schouders op en zei niets. Maar hij wierp Claire een snelle grijns toe.

‘Wie was er nog meer wakker, Jax?’ Finlay hield zijn stem vriendelijk. ‘Heb je iemand gezien of gehoord?’

Een kort schouderophalen volgde weer.

‘Geef de man antwoord, Jax. Je weet wat ik heb gezegd over eerlijk zijn.’

Voor het eerst keek het knulletje Finlay aan met een gepijnigde blik, maar hij bleef zwijgen.

‘Heb je je moeder nog niet verteld over de gedaanten?’

Finlay negeerde de kreet van de moeder en bleef het jongetje aankijken.

‘Hoe lang zie je ze al?’

‘Sinds mijn verjaardag,’ fluisterde hij. ‘Op het schoolplein zat een meisje te huilen en ik kende haar niet. Dus ik ging naar de juf om te vragen of zij haar wilde helpen, maar de juf zag haar niet. Ik wist niet wat ik moest doen. En even later was ze weg.’

‘Maar soms is ze er weer. En soms zie ik een ander. Hier zijn er heel veel. En ze praten tegen me.’ Hij keek met een angstige blik naar Finlay en fluisterde; ‘sommigen zeggen hele erge dingen tegen me.’

Finlay stond op en stak zijn hand uit naar het knulletje. Jax aarzelde, gleeed van het bed en pakte zijn hand vast. Kleine vonkjes van energie sprongen over en weer en Finlay zakte op zijn knieën om zijn gezicht op dezelfde hoogte te brengen als dat van de jongen.

‘We noemen ze de Halfweg, wij die ze kunnen zien. En het belangrijkste is, ze kunnen je niets doen. Absoluut niets. Ze komen op ons af omdat ze hopen dat wij ze kunnen helpen om door te gaan.’

‘Kan jij ze niet helpen dan? Dan zijn ze hier weg.’

Finlay schudde zijn hoofd. ‘Ik kan ze niet allemaal helpen, maar ik kan jou wel helpen.’ Hij keek omhoog in de bezorgde ogen van de moeder. ‘Hij heeft een gave gekregen. En hij zal moeten leren om daar mee om te gaan, want die gave blijft bij hem.’

Hij keek Jax in de ogen. ‘Ik ga ervoor zorgen dat iemand jou daarmee gaat helpen. Iemand die bij je thuiskomt en je gaat leren om er mee om te gaan.’

Jax schudde zijn hoofd. ‘Dat kan niet. Als ik thuis ben, help ik mama. Ik heb soms ook geen tijd voor mijn huiswerk.’

Hij keek verontschuldigend over zijn schouder. ‘Dat is niet erg, mam. Ik zorg graag voor je.’ Hij keek weer naar Finlay. ‘Maar dan heb ik geen tijd om weer iets nieuws te leren.’ Hij haalde zijn schouders weer een keertje op. ‘Als jij zegt dat ze mij en mijn moeder niets kunnen doen, ben ik ook niet meer zo bang voor ze. Dan is het goed.’

Hij liet de hand van Finlay los en kroop weer op het bed tegen zijn moeder aan. 'Het is oké, mam. Het is nu oké. En we hebben nog lekker vakantie hier.'

Finlay ging weer op zijn stoel zitten. 'Kun je zeggen of je 's nachts iemand anders hebt gezien of gehoord?'

'Ik zag de zusters in hun kamer zitten, maar ik heb niet naar ze geluisterd. En soms is het moeilijk om te weten of de stemmen die je hoort van echte mensen zijn of van die anderen, die Halfweg.'

Zijn moeder kneep zachtjes en geruststellend in zijn hand. 'Ik heb me wel een keer verstopt voor hem, je weet wel, die ander die ook zo is.'

'Bedoel je de directeur?' vroeg Finlay.

'Huh?'

'Meneer Pierson, de directeur?'

'Oh, dat weet ik niet. Ik weet niet hoe hij heet. Hij is groot en heeft zo'n kantoorpak aan. Maar ik vind hem niet aardig, denk ik. Dus verstopt ik me als ik hem voel aankomen. Hoor aankomen, bedoel ik. Hoor aankomen. Ik heb niemand anders gezien op de gang.' Finlay wierp een blik op Claire die haar hoofd schudde.

'We zullen het onderzoeken. Je moet mij beloven dat je 's nachts niet meer alleen door de gangen zwerft, Jax,' sprak Finlay vriendelijk. 'Neem na het eten maar wat extra's mee naar jullie kamer en doe dan de deur op slot. En als er echt iets mis is, dan bel je mij oké?'

Hij haalde een kaartje uit zijn portemonnee en gaf dat aan het jongetje.

'Moeten we hier wel blijven,' vroeg Alicia bezorgd? 'Als er iemand rondloopt die...' ze keek naar haar zoon. 'Moeten we hier blijven?'

Claire stond op en liep naar het bed. Ze verzachtte haar directe blik met een vriendelijke glimlach.

'Een paar dingen. Ten eerste, er loopt hier nu politie rond om jullie te beschermen. Ten tweede, wat Finlay zegt, doe jullie deur op slot. En als u het niet vertrouwt, gebruikt u de noodknop. Jullie zijn hier dan veilig genoeg. En dan kan deze knul,' ze streek over het haar van Jax 'en uzelf weer gaan genieten van deze vakantie.

'Ik ga ook thuishulp voor u regelen. Niet omdat jij het niet goed doet, Jax, want je zorgt fantastisch voor je moeder. Maar omdat je de tijd moet hebben voor je huiswerk en om met je vrienden te kunnen spelen. Ook je dode vrienden.'

Hij lachte haar voorzichtig toe en ze zag de opluchting in zijn ogen komen. Ze wilde nog één ding weten.

'Jax, waar denk ik aan op dit moment?'

'Huh?'

'Prima. Houden zo.'

'Hij komt over als een ondernemend en zorgzaam knulletje van tien,' zei Claire terwijl ze de trap afliepen. 'Ik kreeg geen negatieve signalen van hem.' Ze grijnsde even naar Finlay. 'Maar ik ben dan ook geen Kai met superkrachten. Jij zag eerder veel boosheid bij hem. Heb je bij hem binnengekeken?'

Finlay bleef onderaan de monumentale trap staan en keek of er mensen aankwamen.

'Dat doe ik niet zonder reden en dat weet je. Ik ben geen voyeur of gluurder. Maar er borrelt iets bij hem. Dat kan frustratie zijn en Joost weet dat hij daar alle reden toe heeft. Hij

zorgt al bijna twee jaar voor zijn moeder! Waarom heeft niemand dat gezien? Een leerkracht, zijn oma?’

Hij liep zelf gefrustreerd de gang op en neer. ‘Twee jaar en hij is pas tien!’

‘Het wordt nu geregeld. Lullig voor hem en voor haar, maar het wordt nu geregeld. Terug naar de situatie hier. Heeft hij het in zich om als een soort mini-engel des doods mensen te vermoorden?’

‘Verdomme, hij kan nauwelijks bij het bed komen, laat staan een kussen op hun hoofd drukken.’

‘Zeg je dat omdat je medelijden met hem hebt of omdat je het niet voelt? Hij kan op een stoel gaan staan.’

Finlay beheerste zich en probeerde een eerlijk antwoord te geven. ‘Ik wil niet dat hij het is, maar hij heeft genoeg donker in zich om het niet uit te sluiten.’

Hij draaide zich om naar de deur.

‘Ik ga op zoek naar de Halfweg van de parkeerplaats. Kijken of die wat weet of gezien heeft. En dan wil ik terug naar het bureau om alles op te schrijven en wat achtergrondinformatie op te zoeken. We hebben iedereen gesproken, de uniformen bewaken het gebouw en hopelijk kunnen we daarmee voorkomen dat er vannacht weer iemand vermoord wordt. Want ik verwacht dat Johnson ons ieder moment kan laten weten dat het wel degelijk om moord gaat.’

Terwijl de beide rechercheurs een half uur later naar hun auto liepen, keek een gedaante vanuit het raam met een kleine glimlach naar hun ruggen.

Hoofdstuk 4

Jax werd wakker met een knagend gevoel in zijn maag. Het avondeten was al uren geleden en ook de extra snacks die hij had meegesmokkeld, waren allemaal opgegaan bij de film.

Hij vond het best wel fijn dat hij bij zijn moeder was en niet voor haar hoefde te zorgen. Dat ze samen een film konden kijken en chips konden eten en hij zich geen zorgen hoefde te maken over wie de rommel zou opruimen of dat hij het bed moest verschoneren.

Maar hij had best een beetje trek eigenlijk. Best een beetje veel. Misschien had hij wel beloofd dat hij ’s nachts niet meer naar de keuken zou gaan, maar er was nu politie in het hotel. Die zouden er wel voor zorgen dat hij veilig was, toch? Alleen even naar de keuken en dan meteen weer terug.

Zachtjes gleed hij uit het opklapbed dat speciaal voor hem in de kleine uitbouw van zijn moeders kamer was gezet. Thuis had hij zijn eigen kamer, maar voor de vakantie vond hij het niet erg om bij zijn moeder te slapen.

In zijn pyjama en op blote voeten liep hij zachtjes naar de deur en draaide die van het slot. Hij keek over zijn schouder naar het bed waar zijn moeder in lag, maar die sliep rustig door. Hij trok op de gang de deur weer dicht en rende toen richting de trap.

Hij was bijna beneden toen hij de eerste tegenkwam.

‘Ze moeten allemaal dood. Dood, dood, dood. Ze moeten allemaal dood. Iedereen dood.’

Met een nieuwverworven zekerheid keek hij naar de gedaante voor hem.

'Nee, er gaat niemand meer dood. We hebben nu vakantie.' En met een rotvaart rende hij langs de Halfweg.

In de keuken brandden twee lampjes. Hij stak zijn hoofd om de deur en zag in de eetruimte de nachtzusters praten met een politieagent. Gerustgesteld trok hij zijn hoofd terug en draaide zich om.

'Mantz uikn.'

'Huh?'

'Mantz uikn.'

'Jeetje man, geen idee wat je zegt hoor. Als je hulp nodig hebt,' hij keek naar de man die niet helemaal vast van vorm was, 'moet je bij die Finlay zijn. Die snapt misschien wat je zegt.'

Hij wilde langs de gedaante lopen maar die ging weer voor hem staan.

'Mantz uikn! Jij appo!' Er ging iets wanhopigs uit van de man en Jax bedacht dat hij misschien kon kijken of hij hem zelf kon helpen.

'Je praat niet duidelijk hoor. Probeer het nog een keer.'

De Halfweg leek iets vaster van vorm te worden nu er eindelijk naar hem geluisterd werd. Jax dacht dat hij waarschijnlijk met iemands opa aan het praten was en vond dat eigenlijk best cool.

'Mantzrger' stotterde de Halfweg. 'Jij appo. Nee oppan.'

Jax zuchtte en liep naar de koelkast, trok de deur open en haalde er, tot zijn grote vreugde, een schaal met kipkluijjes uit. Hij zette de schaal op het aanrecht en trok een stoel bij. Dit kon even gaan duren.

Met zijn mond vol met koude kip keek hij weer naar de man. 'Nee hoor, ik snap er nog steeds niets van.'

'Mantzrger, jij uitkn. Nee, nee, ik vrgis.' De man zuchtte en ging met veel moeite ook op een stoel zitten.

'Hé, dat snap ik wel. Je zegt niet alle letters! Dat spelletje hebben wij op school ook wel eens gedaan. Ik heette toen Jx Brnsn!' Geheel op zijn gemak inmiddels met een oude dode man en een schaal koude kip begon Jax de woorden van de man te herhalen.

'Mantzrger. Dat is wel moeilijk hoor, even nadenken. Bedoel je misschien Mantzorger? Of Mantelzorger? Ha, dat ben ik ook!'

De man knikte moeizaam en wees op Jax.

'Mantelzorger!'

'Oké, ik weet niet wat je daarmee bedoelt, maar we hebben nog een woord. Appo?' Jax begon te giechelen en verslikte zich in een stukje kip. 'Oké. Appo? Nee, je zei Oppan. Huh. Oppassen?'

De man knikte weer en wees op Jax. 'Mantelzorger, oppassen!'

Er gleeed een nare kriebel door de buik van Jax. Dit was toch niet zo leuk als hij gedacht had.

'Oké hoor, ik zal oppassen. Maar ik moet nu weer naar mijn kamer.'

Hij greep nog een kipkluijje mee en rende langs de man naar de trap naar boven. Hij hoorde haar al voordat hij haar zag.

'Ze moeten allemaal dood. Dood, dood, dood. Ze moeten allemaal dood. Iedereen dood.'

In de keuken zat de drie dagen geleden overleden meneer Smith met verlangen naar het restant kipkluijjes te kijken.

Met iets meer kracht dan bedoeld, duwde Jax de kamerdeur achter zich dicht en draaide de sleutel om. Hij had eigenlijk geen zin meer in dat laatste stukje kip, maar na alle moeite die hij ervoor had gedaan, was het ook zonde om weg te gooien. Dus trok hij het vlees van de botjes en dumpte het kluijfe in de prullenbak. Maar nu had hij wel vieze handen.

Zachtjes sloop hij naar de badkamer en wachtte tot hij binnen was voordat hij het licht aandeed. Hij waste zijn handen en pakte een handdoekje uit de kast. Hij liet het natte handdoekje op de grond vallen en deed de deur naar de kamer al open voordat hij bedacht dat hij het licht nog niet had uitgedaan.

Bezorgd keek hij naar het bed van zijn moeder om te zien of hij haar wakker had gemaakt. Zonder nog aan het licht in de badkamer te denken, liep hij op het lege bed af.

‘Mam? Mam, waar ben je? Mam!’

Hij rende naar de deur en deed het licht aan. Hij keek onder het bed want misschien was ze eruit gevallen. Hij rende zelfs terug naar de badkamer om te kijken of ze misschien op de wc zat.

In paniek stond hij midden in de lege kamer. Moest hij op de noodknop drukken? Moest hij weer naar beneden gaan? Naar de politieagent? Maar wat als de moordenaar zijn moeder had meegenomen? Zou hij dan niet ook op hem staan te wachten?

Hij draaide rondjes totdat hij wist wat hij moest doen.

Finlay werd met een schok wakker toen zijn mobiel ging. Binnen een tel zat hij rechtop met zijn telefoon in zijn hand.

‘Met Reid.’ Naast hem bewoog Robyn onder het dekbed.

‘Hallo?’ hoorde hij een kind zeggen. ‘Spreek ik met Finlay?’

‘Jax?’ Finlay schoot overeind en knipte het licht aan. ‘Ben jij dat, Jax?’

‘Mijn moeder is weg. Ik was even naar beneden gegaan, echt maar heel even. En ik ben nu weer in onze kamer en mijn moeder is weg. En ik weet niet wat ik moet doen.’
Finlay hoorde de bibberende stem en sprak kordaat terwijl hij zich al in zijn spijkerbroek wurmde.

‘Heel goed dat je mij gebeld hebt, Jax. Luister goed naar me en doe precies wat ik zeg.’

Binnen vijf minuten schoot de oude Mustang van Finlay uit de garage de straat op. Hij belde Claire wakker en sommeerde haar om als de sodemieter naar het zorghotel te komen.

Vanuit zijn auto sprak Finlay met de agent die meteen had gereageerd op het alarm dat Finlay Jax had laten indrukken. Deur op slot, alarmknop indrukken en wachten totdat de politieagent er is. Voor niemand anders de deur opendoen.

Finlay arriveerde bij het zorghotel en zag dat er twee politieauto’s bij de voordeur stonden. Hij sprong uit de auto en sprintte naar binnen. Thomas Pierson stond in vrijetijdskleding woedend tegen één van de agenten uit te varen.

‘Er is geen enkele reden voor zoveel commotie! Het is midden in de nacht en onze gasten hebben recht op hun nachtrust. We kunnen zelf wel kijken waar mevrouw Branson is

gebleven. Waarschijnlijk is ze gewoon naar een andere ruimte gelopen en kan ze ieder moment tevoorschijn komen.

Jij!’ Hij wees naar Finlay. ‘Roep je mannen terug en laat deze situatie aan het personeel over.’

Finlay liep op de man af en kwam vlak voor hem pas tot stilstand.

‘Jij idioot!’ gromde hij. ‘Mevrouw Branson heeft MS en kan nauwelijks lopen. En ze zou nooit haar zoon alleen achterlaten.’

Hij wendde zich tot de politieagent die meesmuilend naar Pierson keek. ‘Rapport!’

‘De jongen, Jax, is op de kamer van hem en zijn moeder onder toezicht gesteld van één van mijn collega’s. We hebben inmiddels een ronde gemaakt door het gebouw en in alle openbare kamers gezocht. Geen spoor nog van mevrouw Branson. We wilden nu de privékamers van de patiënten gaan doorzoeken, maar deze meneer,’ hij wees op Pierson, ‘wil daar geen toestemming voor geven.’

‘Het zijn geen patiënten, het zijn onze *gasten*! En we kunnen hun privacy niet zomaar schenden.’

Finlay negeerde hem. ‘Bel met het OM en vraag om een rechterlijk besluit om privékamers te doorzoeken. Zeg dat we op zoek zijn naar een verdachte van drie moorden en dat het aannemelijk is dat deze verdachte een nieuw slachtoffer heeft meegenomen uit haar kamer. Ga!’

Hij wendde zich tot Pierson. ‘Dit pand wordt nu hermetisch afgesloten. Niemand erin, niemand eruit.’ Hij hief zijn hand op toen Pierson iets wilde zeggen.

‘Drie moorden. Drie mensen, drie van jouw *gasten* die, vanmiddag ook bevestigd door de lijkschouwer, door verstikking om het leven zijn gebracht! En mogelijk is die persoon nu bezig met nummer vier! Ik heb nu iets anders te doen dan mij druk te maken over de privacy van jou en je gasten.’ Hij sprintte de trap op en rende door de gang naar de kamer van Jax en zijn moeder.

‘Jax?’ Hij klopte aan. ‘Ik ben het, Finlay Reid.’

De deur werd op een kier opengedaan door één van de agenten.

‘Rechercheur Reid, ik ben agent Paul. Komt u binnen.’

Finlay stapte de kamer in en zag Jax op zich af komen rennen. Hij ving hem op en klemde het trillende jongetje tegen zich aan.

‘Ze hebben mama nog steeds niet gevonden! Ik ben echt maar heel even naar beneden geweest. Alleen voor een paar stukjes kip. En ik heb met die meneer gesproken.’ Jax begon te fluisteren. ‘Je weet wel, de Halfweg meneer. Die zei alle woorden anders. Die zei dat ik moest oppassen. Dat snapte ik niet. Mantelzorger Oppassen, zei hij. Ik denk dat hij bedoelde dat ik uit moest kijken en snel terug moest naar mijn kamer.’

‘Mantz uikn.’ Finlay herinnerde zich de Halfweg die gisterochtend achter hem was komen staan en die hij later niet meer had kunnen vinden. Hij zuchtte van frustratie hierover.

‘Jij blijft hier bij agent Paul. Ik ga op zoek naar je moeder.’

Hij wierp een blik op de politieagent en die knikte bevestigend. ‘Ik laat niemand binnen.’

Finlay liep met grote passen naar de trap en sprintte die af net op het moment dat de voordeur openging.

‘Is ze al gevonden?’ Claire duwde de deur weer dicht en haastte zich naar hem toe.

'Nee, alle openbare ruimtes zijn doorzocht en we proberen nu een bevelschrift te krijgen voor het doorzoeken van de privé vertrekken.'

'En Jax?'

'Jax is oké. Die heeft vanavond kipkluijjes zitten eten in de keuken en een gesprek gevoerd met de Halfweg die ik niet meer kon vinden.'

'Foei. Slimme jongen. Heeft die Halfweg nog iets gezegd?'

'Dat ga ik nu verifiëren,' zei Finlay en draaide zich om richting de keuken. Hij stond in de deuropening te kijken naar de gedaante die aan de keukentafel zat.

'Meneer Smith?' vroeg hij verbaasd. 'U bent toch meneer Smith, die hier drie dagen geleden...' Hij voelde zich wat onhandig nu hij geconfronteerd werd met de overledene. 'U stond achter mij op de parkeerplaats. Ik heb nog naar u gezocht gistermiddag...' Claire raakte zijn arm aan. 'Ik ga checken hoe het staat met het bevelschrift.' Ze liep naar de kamer waar de nachtzusters zaten.

De oude man draaide zich om naar Finlay en keek hem droevig aan. 'Ik zocht mantzrger,' sprak hij met zachte stem, 'mr lukt niet. Ik bn dood. Ik zou al dood gn, mr ik zou pr dgn hebben.' Hij keek weer naar de schaal met het restant kipkluijjes. 'Dan had ik ng kip knnen eten.'

Hij zuchtte nog een keer en keek Finlay weer aan. 'Mantzrger moet oppassen.' Finlay knikte en nam tegenover de Halfweg plaats.

'Jax is veilig. Wat kunt u mij vertellen? Wat weet u?'

'Ik ng moeite met prten. Veel doden, veel moord, sinds mantzrger hier is. Niet mantzrger,' glimlachte hij, 'niet Jax. Die andere.'

'Welke andere?'

'Andere Kai.'

'De directeur? Thomas Pierson?'

'Nee, arrgant hij. Geen mrdenaar. Wel die andere. Die vrouw.'

'Vrouw? Er loopt hier een vrouwelijke Kai rond? Die heb ik niet gezien. Of gevoeld.' Finlay liep in gedachten alle vrouwen langs die hij de vorige dag had gesproken. Hij had bij geen van hen de bekende tinteling gevoeld. Alleen bij Jax. Alleen een hele sterke tinteling bij Jax.

Hij schoot zo hard omhoog dat zijn stoel achteroversloeg. Even legde hij een hand op de schouder van meneer Smith.

'Dank u. Ik weet nu wie het is. Ik kom straks terug voor u.' En met een rotvaart rende hij de keuken uit. 'Claire!'

Meneer Smith keek nog een keer naar de kipkluijjes in de schaal. Drie dagen te vroeg weg. Wat zonde. Maar hij glimlachte en loste vervolgens op.

Het klopje op de deur klonk zacht, maar Jax sprong meteen op.

'Even wachten,' agent Paul hield hem met een handgebaar tegen en liep naar de deur om die op een kier te openen.

'Jax?'

'Mam? Mama!' Jax rende naar de deur die door de agent verder werd opengedaan. Alicia Branson wankelde en zou zijn gevallen als de politieman haar niet had opgevangen. Met de vrouw in zijn armen liep hij naar het bed en legde haar daar voorzichtig op.

'Jax,' riep hij over zijn schouder naar het jongetje. 'Doe de deur dicht en op slot!'

Jax draaide de sleutel om, sprong op het bed en kroop tegen zijn moeder. 'Mam?'

'Mevrouw Branson, goddank bent u veilig! We zijn erg ongerust geweest.' De politieagent haalde zijn armen onder haar vandaan en keek verbaasd naar zijn arm waar hij een prikje had gevoeld.

'Wat is...?' Hij wankelde even, probeerde bij zijn mobilfoon te komen, maar zakte ineen op de grond.

Jax wilde van het bed glijden, maar werd tegengehouden door zijn moeder.

'Het is in orde, mijn lieverd,' zei Alicia en klemde haar zoon stevig tegen zich aan. 'Het komt allemaal in orde.'

'Mam! Je moet op de noodknop drukken!' Het kleine jongetje worstelde om zich los te maken uit de steeds sterker wordende greep van zijn moeder.

Maar de vrouw die zich al jaren zeker voordeed dan ze was, die zich liet verzorgen door haar zoontje verstevigde alleen maar haar greep om de hals van haar kind. Ze kon hier, in dit mooie hotel, de knellende banden en haar zelf opgelegde beperkingen eindelijk loslaten. Het enige wat ze hoefde te doen was toegeven aan de stemmen die ze al tien jaar in haar hoofd hoorde.

'Het komt allemaal in orde, lieverd.'

Ze negeerde het gebons op de deur, het gerammel van sleutels in het slot en zong zachtjes de woorden die de afgelopen dagen als een litanie door haar hoofd hadden gespeeld. Die ze herkende uit dromen en nachtmerries. Die sinds vier dagen harder en harder klonken.

'Ze moeten allemaal dood. Dood, dood, dood. Ze moeten allemaal dood. Iedereen dood.'
